

Ústavní soud

Joštova 625/8
660 83 Brno

Sp. zn.: (nepředchází)

Stěžovatel: **Tomáš Pecina**
Slezská 56
120 00 Praha 2
DS: whehjsc

Zastoupen: Mgr. Petrem Kočím, PhD., advokátem
Na Štáhlavce 1105/16
160 00 Praha 6
DS: cp7kgk3

Účastník: **Nejvyšší správní soud**
Moravské nám. 611/6
657 40 Brno

Vedlejší účastník: **Ministerstvo spravedlnosti**
Vyšehradská 424/16
128 10 Praha 2

Ústavní stížnost

směřující proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne
6. 1. 2010, č. j. 3 As 10/2009-77,

podaná podle ustanovení § 72 odst. 1 písm. a) zákona
č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu (dále jen „ZÚS“)

Podepsáno elektronicky

Plná moc

Přílohy: dle textu; podle seznamu

I.

1. Pravomocným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2010, č. j. 3 As 10/2009-77 (dále jen **„napadený rozsudek“**), soud zamítl stěžovatelovu kasační stížnost směřující proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 3. 2009, č. j. 6 Ca 236/2007-52, ve věci žádosti o informace, jíž se stěžovatel domáhal po povinném subjektu, Vrchním soudu v Olomouci, informace o tom, kteří z jeho soudců byli ke dne 17. 11. 1989 členy nebo kandidáty Komunistické strany Československa (dále jen **„KSČ“**).

2. Stěžovatel má za to, že napadeným rozsudkem, proti němuž není přípustný žádný další opravný prostředek, bylo zasaženo do jeho základního práva na informace zaručeného ustanovením čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (dále jen **„Listina“**), a proto mu nyní nezbývá než obrátit se na Ústavní soud touto ústavní stížností.

Důkaz: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2010, č. j. 3 As 10/2009-77 – v příloze

II.

3. Obecné soudy opřely svůj závěr o tvrzení, že požadované informace o minulosti soudců vypovídají o jejich politických postojích a jsou proto tzv. citlivými údaji ve smyslu ustanovení § 4 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb. o ochraně osobních údajů (dále jen **„ZOOÚ“**) a jako takové je nelze stěžovateli v režimu zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím poskytnout.

4. V rovině ústavního práva pak napadený rozsudek argumentuje čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 3 Listiny, který stanoví nedotknutelnost osoby a jejího soukromí, resp. zakotvuje ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.

III.

5. Nastíněná argumentace účastníka je sporná i v rovině jednoduchého práva, neboť členství v tak specifické organizaci, jakou byla KSČ, k datu 17. 11. 1989, spíše než o politických postojích člena strany vypovídá o jeho mravních kvalitách a osobním oportunismu, zejména pak s přihlédnutím k tomu, že samotné členství v politické straně, jež původně bylo citlivým osobním údajem ve smyslu ustanovení § 4 písm. b) ZOOÚ, bylo novelou ZOOÚ provedenou zákonem č. 177/2001 Sb. z výčtu citlivých údajů vyřazeno.

6. Naprosto nemůže posouzení věci provedené obecnými soudy obstát v rovině práva ústavního.

7. Otázkou publicity informací o minulosti soudců se Ústavní soud zabýval v nálezu ze dne 17. 7. 2007, sp. zn. IV. ÚS 23/05¹, ve věci (nyní již bývalé) soudkyně Městského soudu v Praze JUDr. Stanislavy Píchové. Přestože v judikované věci šlo o informace obsažené v televizní reportáži, jež se týkaly se nikoli členství soudkyně Píchové v KSČ, nýbrž primárně jejího angažmá v politických procesech předlistopadového období, závěry Ústavního soudu lze beze zbytku vztáhnout i na projednávanou věc.

¹ na <http://nalus.usoud.cz/Search/GetText.aspx?sz=4-23-05>

8. Stěžovatel je přesvědčen, že legitimita soudní moci se odvíjí především od kvality soudců, tedy „personálního substrátu“ justice, a veřejná dostupnost všech relevantních informací o minulosti soudců, jak profesní, tak občanské, je ve vztahu k této legitimitě *sine qua non*. Politický režim, který by odmítl zveřejňovat informace o totalitní minulosti svých soudců, by byl zcela nedůvěryhodný, a takový stát by nebyl demokratickým právním státem v materiálním smyslu.

9. Pokud jde o posledně uváděný argument obecných soudů, stěžovatel pokládá za notorietu, opakovaně judikovanou i Ústavním soudem, že osobám ve veřejné funkci přísluší snížená míra ochrany osobnostních práv, včetně práva na soukromí. Z testu proporcionality musí proto příslušná práva soudců vyjít jako inherentně slabší než právo veřejnosti dozvědět se, jak se daný soudce zachoval tváří v tvář nedemokratickému předlistopadovému režimu.

IV.

10. Napadený rozsudek byl zmocněnci stěžovatele doručen dne 18. 2. 2010, tato ústavní stížnost je proto podávána ve lhůtě 60 dnů ve smyslu ustanovení § 72 odst. 3 ZÚS.

V.

Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Ústavní soud po projednání jeho ústavní stížnosti vydal tento

nález:

1. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2010, č. j. 3 As 10/2009-77, bylo porušeno právo stěžovatele na přístup k informacím ve smyslu ustanovení čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

2. Tento rozsudek se proto zrušuje.

V Praze dne 19. února 2010

Tomáš Pecina

Seznam příloh:

1. plná moc
2. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2010, č. j. 3 As 10/2009-77